

Aarhus Teater
Scala

Rockmusical

Roserne bryder ud

Der er ikke så mange prinser og prinsesser tilbage, og de der er, løber ikke hjemmefra. Men lige meget hvem man er, er man barn for at blive voksen. Journalist Steffen Jensen har talt med Henriette (13) og Preben (14) om skolen, forældre, tøj og forelskelse:

SKOLEN

– Ens forældre vil jo gerne have, at man bliver ved med at gå i skole, siger Preben.
– Hvis man har evnerne, skal man også have en ordentlig uddannelse. Det kan jeg da godt forstå.

– Jeg vil gerne være sports-journalist, men jeg ved ikke, hvordan det er med arbejdsløsheden. Der er jo arbejdsløshed alle vegne. Henriette, der vil være »noget med tal og regnskaber«, mener heller ikke, at fremtidsudsigterne er særlig lyse. Hun siger:

– I skolen bestiller de næsten ikke andet end at fortælle os om, hvor stor arbejdsløsheden er uden for i samfundet.

– Skolen gør os til en flok pessimister alle sammen, fastslår Preben.

– De fortæller os om den store gæld, og hvor kede de er over at overlade os sådan en verden. Men det hjælper jo ikke ret meget, siger han.

Både Henriette og Preben er enige om, at både forældrene og skolen forventer en del af dem.

Skolen vil gerne give udseende af, at eleverne har medbestemmelse, men sådan fungerer det ikke i virkeligheden, mener de begge.

– Nogle lærere vil have, at vi selv skal være med til at vælge, hvad vi skal snakke om i timerne, fortæller Henriette. – Men når det så kommer til stykket, så retter de sig bare ikke efter det alligevel. Der er også lærere, der ikke kan tåle, at man har andre meninger end dem.

– Og det betyder meget, om man kan lide den lærer, man har, fortsætter Henriette.

– Kan man ikke det, så får man ikke meget ud af timerne. Så gider man ikke høre efter, og sidder i stedet og keder sig.

Preben fortsætter med at fortælle, at selv om der allerede er valgfrie fag efter femte klasse, så er de fleste fag alligevel obligatoriske.

– Der skulle slet ikke være så mange fag, der er tvang. Hvis man ikke er interesseret i fysik, så skulle man ikke tvinges til at have det. Man skulle selv være med til at bestemme, hvilke fag man ville have i skolen. De eneste fag, der skulle være obligatoriske, skulle være dansk og regning.

– Men så vælger man jo alligevel de fag, som man behøver, for at komme i gymnasiet, indser Preben. – Og det er jo nok bedre at tage gymnasiet med. Efter gymnasiet kan man jo gå videre til en hel masse andre uddannelser.

HOFPRÆSTEN:

Menneskene er seje. Som koteletter.

HUSLÆREREN:

En sjælden optimisme i tider som disse. Jeg synes folk er dumme. Ikke mindst ungdommen. De unge i dag – de åbner aldrig en bog, de hører ikke efter, de kan ikke engang føre en samtale. Musik, pling, pling – det er det eneste de går op i. – Og erotik! Når jeg tænker på, hvad der foregår – i lader – og høstakke – på den bare jord!

HOFPRÆSTEN:

Ja – hvor skal de gå hen?

FORÆLDRENE

Der er flere og flere børn, der kommer i de særlige observations-klasser. Det tror både Henriette og Preben skyldes, at så mange forældre er nødt til at arbejde ude hele dagen, og derfor ikke har tid til at være sammen med deres børn. Henriette siger:

– De fleste forældre ville sikkert gerne være mere hjemme sammen med deres børn, men det kan de bare ikke, fordi de ikke har råd. Så går børnene i stedet hele dagen alene, og keder sig. Der er også nogen, der ikke har det særlig godt hjemme, og derfor løber hjemmefra.

– Alle børn tænker ind imellem på at løbe hjemmefra, siger Henriette.

– Når jeg bliver gal, kan jeg også somme tider tænke på at løbe væk. Det er mest, når jeg har skændtes med min far. Forældre skal altid have det sidste ord, når man diskuterer med dem.

– De unges P4 i radioen er bare fuld af problemer. Sådan er det ikke i virkeligheden. »Jeg kan ikke snakke med mine forældre«, siger de unge, og så svarer de: »Har du prøvet at tale med dine forældre om det?«

– Hjemme bor jeg i kælderens sammen med min storesøster, fortsætter Henriette. – Vi har næsten kælderen helt for os selv, så vi går ikke lige op og ned ad vores forældre. Derfor går det såmænd meget godt derhjemme.

– Men forældre vil altid bestemme. Når jeg skal til fest, skal jeg være hjemme klokken elleve eller halv tolv, hvis det er på skolen og sammen med nogle veninder. Men skal jeg ind til byen, skal jeg være hjemme tidligere. Somme tider tager jeg med mine veninder ind til byen. Så går vi rundt på Strøget og køber ind.

Jørn Holstein og Folmer Rubæk

TØJ

– Vader du så bare rundt på Strøget, og smider penge ud?, spørger Preben forarget.

– Det gad jeg godtnok ikke.

– Nej, vi har ærinder derinde, forklarer Henriette. – Vi køber tøj og sådan noget. Det er jo noget andet med dig. Din mor køber jo alt det tøj, du skal have, gør hun ikke?

– Hun løber jo også rundt efter tilbud, indrømmer Preben. – Det gider jeg altså ikke.

– Jeg bestemmer da selv, hvad tøj, jeg vil gå i, men hun skal altid være med. Hun skal også altid bestemme min frisure.

– Man kan ikke bare gå i skole i al muligt tøj. En gang, da jeg kom i mine lyserøde bukser, var de andre lige ved at brække nakken af led.

– Der er nogen, der tror, at det kun er pigerne, der kan gå i al muligt tøj, og at drenge kun kan gå i blå. Piger kan næsten gå i hvad de vil. Christine går i lyserøde bukser magen til Prebens, fortæller Henriette, – men hende er der ikke nogen, der siger noget til. Og der er en anden fyr. Han går i grønne bukser, men han er også »discker«. Men der er ikke nogen, der er rigtige »punkere«.

– Jeg ved sku' godt, hvad min mor ville sige, hvis jeg kom hjem og ville være »punker«, siger Preben med et skævt grin.

– Hun ville sige: »Du kan vente til du bliver 18, så kan du selv bestemme«. Men jeg vil nu ikke være »punket«. Punkerne er bare asociale.

– Men det er sommetider lidt ærgerligt, at man ikke bare kan gå i det tøj, man gerne vil. Tøjet skal »matche«, ellers er den helt gal. Hvis man bare er lidt »flippet«, bliver man hylet ud.

FORELSKELSE

Hverken Preben eller Henriette kan lide at fortælle om deres forelskelser. De kigger på hinanden og griner genert.

– Man ser jo nok mest efter de store piger, om de er flotte og sår'n. Men det er jo ikke ensbetydende med, at man er forelsket. Man er jo også godt klar over, at det ikke er dér, man har de store chancer, fortæller Preben.

– Når jeg er forelsket i en pige, så holder jeg det mest for mig selv. Hvis kammeraterne finder ud af det, så kan du godt blive hylet helt ud af det. Men det er vel mest på grund af deres misundelse.

– Når jeg bliver forelsket, så bliver jeg genert og kigger andre steder hen, siger Preben og ser ned. – Jeg var forelsket i den samme pige, fra børnehaveklassen til fjerde klasse.

– Det er ikke så meget udseendet, der betyder noget, siger Henriette. – Det er mere om han er storsnudet og sår'n. Det må han ikke være.

– Hvis jeg skal blive forelsket i en pige, så skal hun være flink, siger Preben. Hun skal ikke være en brallerrov. Man går jo også altid lidt efter udseendet. Det tror jeg også, at du gør, Henriette. Du går jo ikke bare hen og sætter dig ved siden af et fjog.

– Når vi drenge snakker sammen, kalder vi en pige, som man godt kunne brande varm på for »et godt hak«, fortæller Preben med et stort grin, og Henriette fortæller, at en dreng kalder pigerne for »et lækkert skår«.

– Men det er nu kun i eventyrerne og i filmene, man stikker af med hinanden, mener Preben. Men Henriette tror nu godt, at hun kunne finde på at løbe væk med en dreng.

Folmer Rubæk og Anders Baggesen

LEONCE:

Giftes hvorfor giftes
 Lydigt acceptere
 Ligemeget hvad der sker
 Aldrig stille spørgsmål mer'
 Morgen middag nat
 Gud hvor er jeg træt.

Giftes hvorfor giftes
 Brænde mine skibe
 Aldrig ud og lave sjov
 Altid følge landets lov
 Førsteviolin
 Fyrsteligt til grin.

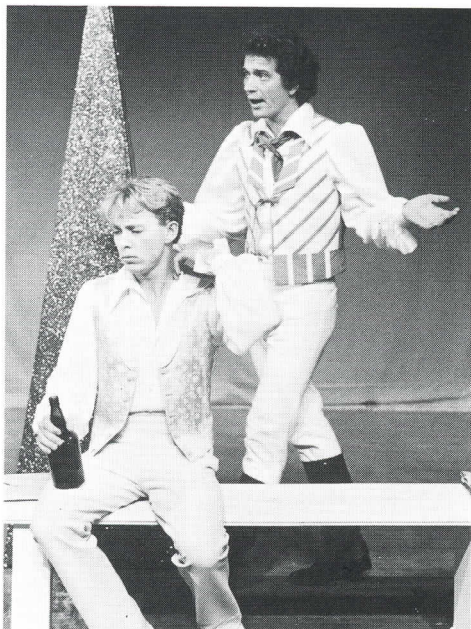
Å Gud hvis det' min fremtid
 Så vil jeg hel're vær' fri
 Fri for et liv hvor alting er givet
 Sjokke efter snoren
 Bare for at ende i jorden
 Er det liv, så fri mig, fri mig for livet.

Giftes hvorfor giftes
 Dobbeltsengen venter
 Op til konen, ta' din tårn
 Få en masse dumme børn
 Lutter plagiat
 Uden dit format.

Giftes hvorfor giftes
 Slut med vilde drømme
 Altid samme ritual
 Altid rablende normal
 Suveræn og sur
 Færdig i sit bur.

Søs Egelind og Anders Baggesen

Anders Baggesen og Albert Nielsen

Søs Egelind

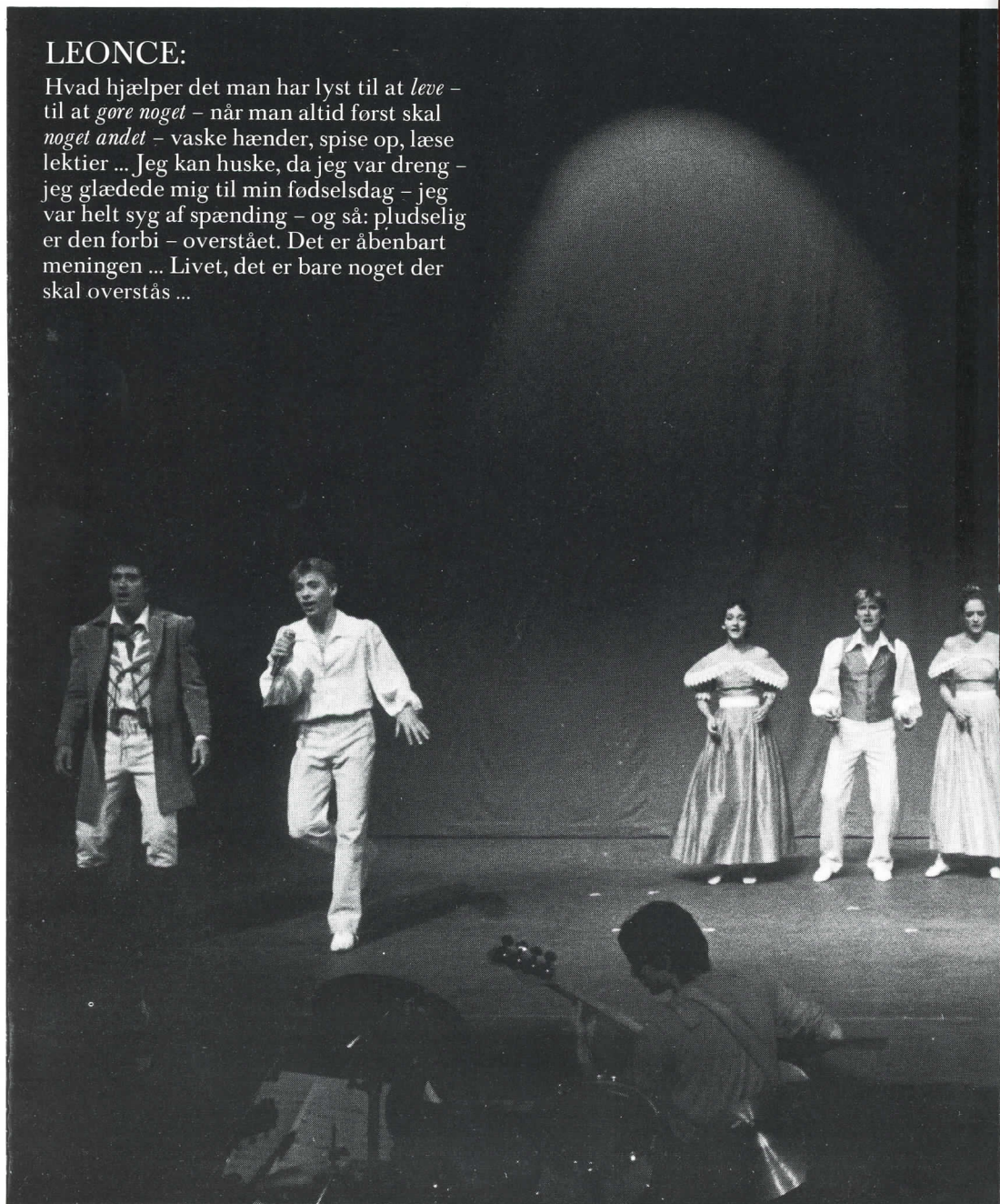
Ruth Maisie

Albert Nielsen og Anders Baggesen

LEONCE:

Hvad hjælper det man har lyst til at *leve* – til at *gøre noget* – når man altid først skal *noget andet* – vaske hænder, spise op, læse lektier ... Jeg kan huske, da jeg var dreng – jeg glædede mig til min fødselsdag – jeg var helt syg af spænding – og så: pludselig er den forbi – overstået. Det er åbenbart meningen ... Livet, det er bare noget der skal overstås ...

Pia Petersen og Ruth Maisie

VALERIO:

Jeg véd ikke hvad du fabler om. Jeg har det pragtfuldt. *Livet* – som du snakker så meget om – det er jo bare et spil. Og vi er kortene. Du er ruderkonge, jeg er klørknægt – nu mangler vi bare hjertedame ...

Svend Dam

VALERIO:

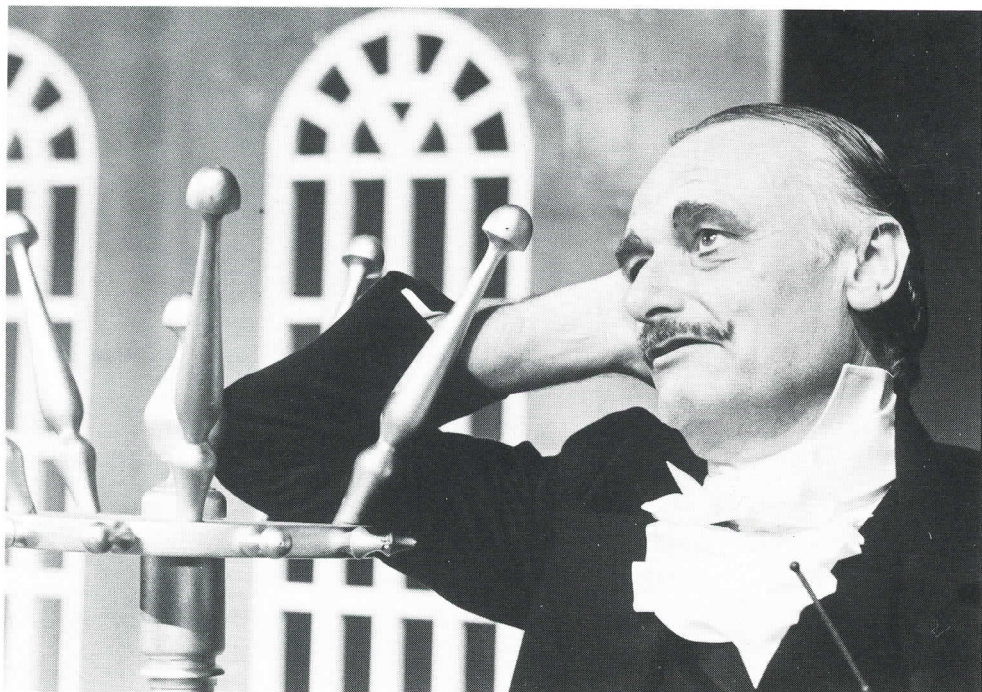
Den gamle verden falder
Den ny er ikke til
Her står vi så og jokker
Og ved ikke hvad vi vil ...

LEONCE:

Men jeg si'r:
Ned med de gamle – de' helt uden
perspektiv
Hvad har de lært os? At spise med gaffel
og kniv
Når jeg ta'r billetten, vil jeg ha' levet
mit liv.

Ulf Stenbjørn

Ulf Stenbjørn

GEORG BÜCHNER

Georg Büchner, hvis satiriske lystspil »Leonce og Lena« ideen til Anne Linnetts og Erik Knudsens musical er hentet fra, fødtes i den lille hessiske by Goddelau den 17. oktober 1813 som søn af en læge og voksede op i Darmstadt. Han studerede medicin, naturvidenskab, historie og filosofi i Gießen og Strasbourg. Sammen med sine to brødre Ludwig og Alexander blev han en anset naturvidenskabelig og litterær skribent, mens hans søster var en af forkæmperne for den tyske kvindesag og leder af Røde Kors. I 1834 grundlagde Georg »Det hemmelige selskab til fremme for menneskerettighederne«, hvis mål var et opgør mod de politiske magthavere i Hessen.

I sit flyveskrift »Der hessische Landbote« med mottoet »Fred til hytterne! Kamp mod paladserne!« fremsatte Büchner tanker, der minder meget om de teorier, som Karl Marx udformede 14 år senere i sit »Kommunistiske Manifest« (1848). Efter udgivelsen af flyveskriftet måtte Georg Büchner fra Gießen flygte til Strasbourg, og i 1836 blev han privatdocent i medicin i Zürich.

Temaet i Büchners litterære forfatterskab er det enkelte menneskes kamp mod det vældige samfundsmaskineri, og hans første skuespil »Dantons død« (1835) tegner et billede af de rædselsfulde tilstande under den franske revolution (1789–1795), hvor

det enkelte menneske bliver et offer for umenneskelige og overmenneskelige kræfters spil (»verdenshistoriens ubønhørlige forløb«).

I 1836 skrev han dramafragmentet »Woyzeck«, der handler om et af en glødende kærlighed og sygelig jalousi forpint, socialt underkuet menneske, der på tragisk vis bliver sin elskedes morder.

»Leonce og Lena« (1836), der i 1963 genindtoges af Erik Knudsen under titlen »Det er ikke til at bære«, er – tilsyneladende – et lystspil med en eventyragtigt blanding af kærlighed, ironi, menneskelig medfølelse – og skæbnetung melankoli, men samtidig også et opgør med autoritetstro og konvention.

Endvidere har Büchner skrevet novellen »Lenz«, mens stykket »Pietro Aretino« er gået tabt.

Georg Büchner døde i Zürich den 19. februar 1837 af tyfus, og selv om han kun har efterladt sig et lille antal værker, har store dramatikere som Brecht og Ionesco følt sig inspireret af ham. Man har endda kaldt ham »det moderne dramas foregangsmand«.

Büchner-prisen, der indstiftedes i 1923, anses for Vesttysklands fornemste litterære pris.

B. Lorenzen

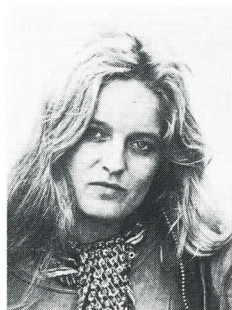
Albert Nielsen sammen med Lisbeth Rasmussen, Jens Peter Sonne, Christine Lund Christensen og Helle Bjarnholt

LEONCE:

Ja, elskede, vi er kommet hjem ... ikke som
drommere, men som voksne mennesker ...
Kærlighed har åbnet vore øjne ... Vi véd
hvor vi er ... Vi véd vi hører til - i virkelig-
heden verden ...

Anders Baggesen og Pia Petersen

ANNE LINNET

(f. 1953 i Århus).

Sproglig student fra Århus Statsgymnasium og uddannet som musikpædagog fra Det jyske Musikkonservatorium.

Har studeret i komponistklassen med bl.a. Per Nørgaard som lærer.

Udsendte som 17-årig sin første plade med gruppen Tears. Startede i 1972 den første danske pigerockgruppe Shit og Chanel sammen med Lone Poulsen, Ulla

Tvede Eriksen, Astrid Elbek og Lis Sørensen. Gruppen har udgivet fire LP'er:

Shit og Chanel, Shit og Chanel nr. 5,

Tak for sidst og Dagen har så mange farver.

Anne Linnet har desuden indspillet fem soloplader: Sweet Thing, Anne Linnet, Kvindesind, You're Crazy og børnepladen

Go' søndag morgen.

Parfumeindustrien brød sig ikke om ordspillet »Shit og Chanel«,

så i dag hedder gruppen Anne Linnet

Band. Første plade under det nye navn udsendes i oktober 1981 og den anden

LP udsendes i november 1982 under

titlen Cha Cha Cha.

Anne Linnet har også skrevet musik med udgangspunkt i den klassiske tradition:

For *Symfoniorkester* blev opført af Århus By-orkester og Radioens Symfoniorkester i

1980. En strygekvartet *Quator à cordes brutal* med undertitlen: Seks danse for

brutal strygekvartet blev uropført i Sverige og senere spillet i Danmarks

Radio. Desuden kompositioner for guitar, orgel og klaver.

ERIK KNUDSEN

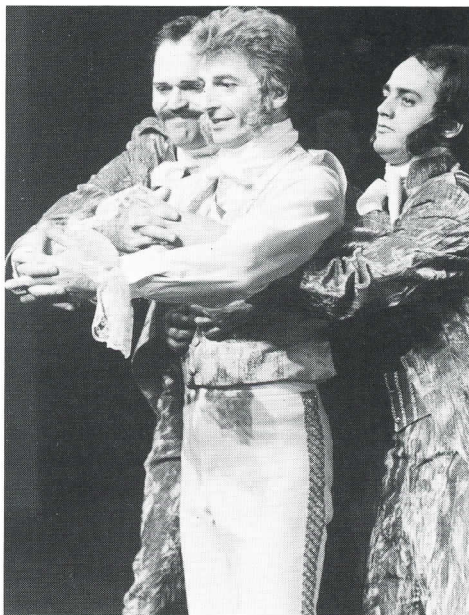
(f. 1922 i Slagelse)

Lærer i folkeskolen 1944-54. Lærer på Krogerup højskole i Humlebæk 1954-82.

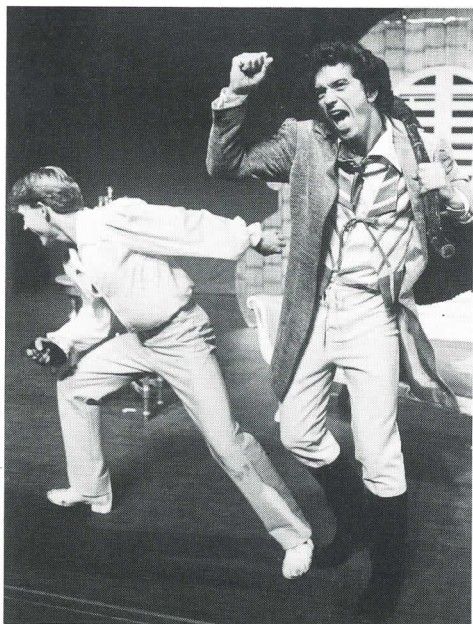
Medlem af SF. Medstifter af og aktiv i bevægelserne Vietnam 69 og Nej til Atomvåben.

Debutterede som forfatter 1945.

Har skrevet politiske debatbøger *Håb og handlinger*, *En oprørt folkelig modstand*, digtsamlinger *Blomsten og sværdet*, *Forsøg på at gå* samt teaterstykker *Frihed er det bedste guld*, *Werner Holgersen*, *Snart dages det brødre*, *Røde Emma* og *Hvem har bolden?*

Finn Bredahl Jørgensen, Svend Dam og Ruben Stokholm

Anders Baggesen og Albert Nielsen

Svend Dam og Finn Bredahl Jørgensen

Roserne bryder ud

Dialog og sangtekster:
ERIK KNUDSEN

Musik:
ANNE LINNET

Iscenesættelse:
PER MØLLER NIELSEN

Dekoration:
JENS ANKER OLSEN

Kostumer:
CHARLOTTE CLASON

Kapelmester:
HOLGER LAUMANN

Leonce, prins	ANDERS BAGGESEN
Valerio, hans ven og sekretær	ALBERT NIELSEN
Huslærer	FOLMER RUBÆK
Rosetta, skøge	SØS EGELIND
Kong Peter	SVEND DAM
Statsminister	ULF STENBJØRN
Lena, prinsesse i nabokongeriget	PIA PETERSEN
Guvernante	RUTH MAISIE
Hofpræst	JØRN HOLSTEIN
Tjenere, politifolk m.v.	RUBEN STOKHOLM
	FINN BRED AHL JØRGENSEN

Kor:

CHRISTINE LUND CHRISTENSEN, PETER LUND JENSEN, JENS PETER SONNE,
LISBETH RASMUSSEN, HELLE BJARNHOLT

Orkester:

HOLGER LAUMANN (sopran- og tenorsaxofon, synthesizer)
BENT LUNDGAARD (el-tangentinstrumenter)
KENT HANSEN/POUL POULSEN (trommer)
UFFE STEEN JENSEN (el- og akustisk guitar)
TORBEN WESTERGAARD (el-bas)

Regi: Jan Bach og Allan Lauridsen
Suffli: Ingeborg Jensen
Repetitør: Astrid Elbek
Korindstudering: Anne Linnet og Astrid Elbek
Lyd- og lysass.: Kurt Bøje og Kim Engelbrecht
Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitør: Viggo Jensen

Produktionsleder: Jørn Walsøe
Overregissør: Max Hansen

Teaterforlag:

Danske Dramatikeres Forbund
Teaterchef: Jacob Kielland
Premiere 25. september 1982
Opføres frem til 20. januar 1983

Aarhus Teater Scala (indvielse)

PAUSE efter 1. akt

Foto fra afsluttende prøver: Rolf Linder
Plakat: Poul Allan
Programredaktion: Steen Mourier
Tryk: Kannike Tryk, Århus

Forestillingen er færdig ca. kl. 19.00